ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 4ης Σεπτεμβρίου 2015 *

«ΕΓΤΠΕ — Τμήμα Εγγυήσεων — ΕΓΤΕ και ΕΓΤΑΑ — Δαπάνες που αποκλείονται από τη χρηματοδότηση — Καθεστώς ενιαίας ενισχύσεως — Βασικοί έλεγχοι — Επικουρικοί έλεγχοι»

Στην υπόθεση T-503/12,

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τη C. Murrell, στη συνέχεια, από την E. Jenkinson και τον M. Holt και τέλος από τον Holt, επικουρούμενους από τον D. Wyatt, QC και τη V. Wakefield, barrister,

προσφεύγον,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τον N. Donnelly, τον P. Rossi και την K. Skelly,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της εκτελεστικής αποφάσεως 2012/500/ΕΕ της Επιτροπής, της 6ης Σεπτεμβρίου 2012, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) και στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) (ΕΕ L 244, σ. 11), στο μέτρο που η απόφαση αυτή αφορά τέσσερις εγγραφές στο παράρτημά της, σχετικά με κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % επί δαπανών που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία (Ηνωμένο Βασίλειο) κατά το οικονομικό έτος 2008, ανερχόμενη σε 277 231,60 ευρώ και σε 13 671 558,90 ευρώ, και κατά το οικονομικό έτος 2009, ανερχόμενη σε 270 398,26 ευρώ και σε 15 844 193,29 ευρώ,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους E. Martins Ribeiro (εισηγήτρια), πρόεδρο, S. Gervasoni και L. Madise, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 2ας Δεκεμβρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

Κανονισμός (ΕΚ) 1290/2005

1 Οι βασικοί κανόνες για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής περιλαμβάνονται, όσον αφορά τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από τα μεν κράτη μέλη από τις 16 Οκτωβρίου 2006, από τη δε Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων από την 1η Ιανουαρίου 2007, στον κανονισμό (ΕΚ) 1290/2005 του Συμβουλίου, της 21ης Ιουνίου 2005, για τη χρηματοδότηση της κοινής γεωργικής πολιτικής (ΕΕ L 209, σ. 1).

2 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του κανονισμού 1290/2005, το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείου Εγγυήσεων (ΕΓΤΕ) χρηματοδοτεί με επιμερισμένη διαχείριση μεταξύ των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης τις άμεσες ενισχύσεις οι οποίες προβλέπονται στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής και χορηγούνται σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης.

3 Κατά το άρθρο 4 του κανονισμού 1290/2005 το Ευρωπαϊκό Γεωργικό Ταμείο Αγροτικής Ανάπτυξης (ΕΓΤΑΑ) χρηματοδοτεί, με επιμερισμένη διαχείριση μεταξύ των κρατών μελών και της Ένωσης, τη χρηματοδοτική συμμετοχή της Ένωσης στα προγράμματα αγροτικής ανάπτυξης που εκτελούνται σύμφωνα με τη νομοθεσία της Ένωσης σχετικά με τη στήριξη της αγροτικής ανάπτυξης από το ΕΓΤΑΑ.

4 Το άρθρο 31 του κανονισμού 1290/2005 φέρει τον τίτλο «Εκκαθάριση ως προς τη συμμόρφωση» και στις παραγράφους 1 έως 3 ορίζει τα εξής:

«1. Εφόσον η Επιτροπή διαπιστώσει ότι δαπάνες που αναφέρονται στο άρθρο 3 παράγραφος 1, και στο άρθρο 4, δεν πραγματοποιήθηκαν σύμφωνα με τους κανόνες [της Ένωσης], αποφασίζει τι ποσά πρέπει να αποκλειστούν από τη χρηματοδότηση [της Ένωσης], με τη διαδικασία του άρθρου 41, παράγραφος 3.

2. Η Επιτροπή εκτιμά τα προς αποκλεισμό ποσά με γνώμονα κυρίως την έκταση της έλλειψης συμμόρφωσης που διαπίστωσε. Η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη το είδος και τη σοβαρότητα της παράβασης, καθώς και την οικονομική ζημία που υπέστη η [Ένωση].

3. Πριν από κάθε απόφαση απόρριψης της χρηματοδότησης, τα αποτελέσματα των ελέγχων της Επιτροπής και οι απαντήσεις του ενδιαφερόμενου κράτους μέλους κοινοποιούνται εγγράφως και, κατόπιν, τα δύο μέρη επιχειρούν να καταλήξουν σε συμφωνία για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν.

Εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, το κράτος μέλος δύναται να ζητήσει, εντός τεσσάρων μηνών, την έναρξη διαδικασίας συμβιβασμού των αντίστοιχων θέσεων. Τα αποτελέσματα της διαδικασίας αυτής ανακοινώνονται με έκθεση προς την Επιτροπή, η οποία τα εξετάζει, πριν αποφασίσει να απορρίψει ενδεχομένως τη χρηματοδότηση.»

Κανονισμός (ΕΚ) 885/2006

5 Οι λεπτομερείς κανόνες της διαδικασίας εκκαθαρίσεως ως προς τη συμμόρφωση περιλαμβάνονται στο άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΚ) 885/2006 της Επιτροπής, της 21ης Ιουνίου 2006, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1290/2005 σχετικά με τη διαπίστευση των οργανισμών πληρωμών και άλλων οργανισμών και την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΕ και του ΕΓΤΑΑ (ΕΕ L 171, σ. 90). Επίσης, το άρθρο 16 του κανονισμού αυτού ορίζει τους λεπτομερείς κανόνες της διαδικασίας συμβιβασμού.

Κανονισμός (ΕΚ) 1782/2003

6 Στο πλαίσιο της μεταρρυθμίσεως της κοινής γεωργικής πολιτικής, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 1782/2003, της 29ης Σεπτεμβρίου 2003, για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στήριξης για τους γεωργούς και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 2019/93, (ΕΚ) 1452/2001, (ΕΚ) 1453/2001, (ΕΚ)1454/2001, (ΕΚ) 1868/94, (ΕΚ) 1251/1999, (ΕΚ) 1254/1999, (ΕΚ) 1673/2000, (ΕΟΚ) 2358/71 και (ΕΚ) 2529/2001 (ΕΕ L 270, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός θέσπισε, μεταξύ άλλων, καθεστώς στήριξης του εισοδήματος των γεωργών αποσυνδεδεμένο από την παραγωγή. Το εν λόγω καθεστώς, το οποίο κατά το άρθρο 1, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού αυτού, αποκαλείται «καθεστώς ενιαίας ενισχύσεως», ενσωματώνει αρκετές από τις άμεσες ενισχύσεις που λάμβαναν οι γεωργοί δυνάμει διαφόρων καθεστώτων στήριξης που είχαν ισχύσει μέχρι τότε.

7 Το καθεστώς ενιαίας ενισχύσεως αποτελεί το αντικείμενο του τίτλου ΙΙΙ του κανονισμού 1782/2003, το οποίο περιλαμβάνει σε πέντε κεφάλαια τα άρθρα 33 έως 71ιγ.

8 Στον τίτλο ΙΙΙ, κεφάλαιο 1, του κανονισμού 1782/2003, όπου θεσπίζονται «Γενικές διατάξεις» περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, το άρθρο 36, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πληρωμή». Το άρθρο αυτό στην παράγραφο 36 ορίζει τα εξής:

«Η ενίσχυση με βάση το καθεστώς ενιαίας ενίσχυσης καταβάλλεται ανάλογα με τα δικαιώματα ενίσχυσης όπως ορίζεται στο κεφάλαιο 3, που συνοδεύονται από ίσο αριθμό επιλέξιμων εκταρίων όπως ορίζεται στο άρθρο 44 παράγραφος 2.»

9 Στον τίτλο ΙΙΙ, κεφάλαιο 2, του κανονισμού 1782/2003 θεσπίζονται οι κανόνες που αφορούν τον καθορισμό του ποσού αναφοράς. Κατά το άρθρο 37, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, το εν λόγω ποσό υπολογίζεται ως εξής:

«Το ποσό αναφοράς είναι ο τριετής μέσος όρος των συνολικών ποσών των ενισχύσεων που έχει λάβει ο γεωργός στα πλαίσια των καθεστώτων στήριξης που αναφέρονται στο παράρτημα VI, και ο οποίος έχει υπολογισθεί και προσαρμοσθεί σύμφωνα με το παράρτημα VII κατά τη διάρκεια κάθε ημερολογιακού έτους της περιόδου αναφοράς όπως ορίζεται στο άρθρο 38.»

10 Η περίοδος αναφοράς κατά το άρθρο 38 του κανονισμού 1782/2003 περιλαμβάνει τα ημερολογιακά έτη 2000, 2001 και 2002.

11 Ο τίτλος ΙΙΙ, κεφάλαιο 3, του κανονισμού 1782/2003 αφορά τα δικαιώματα ενισχύσεως. Το άρθρο 43 του κανονισμού φέρει τον τίτλο «Καθορισμός των δικαιωμάτων ενίσχυσης» και ορίζει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«1. […Κ]άθε γεωργός λαμβάνει δικαίωμα ενίσχυσης ανά εκτάριο που υπολογίζεται από τη διαίρεση του ποσού αναφοράς με τον τριετή μέσο αριθμό όλων των εκταρίων τα οποία κατά την περίοδο αναφοράς έδωσαν δικαίωμα στις άμεσες ενισχύσεις του παραρτήματος VI.

Ο συνολικός αριθμός δικαιωμάτων ενίσχυσης είναι ίσος προς τον προαναφερόμενο μέσο αριθμό εκταρίων.

[…]»

12 Όσον αφορά τη «[χ]ρήση των δικαιωμάτων ενισχύσεως», από το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού 1782/2003 προκύπτουν τα εξής:

«Κάθε δικαίωμα ενίσχυσης που συνοδεύεται από επιλέξιμο εκτάριο γεννά δικαίωμα καταβολής του ποσού που καθορίζεται στο δικαίωμα ενίσχυσης.»

13 Το άρθρο 44, παράγραφος 2, του κανονισμού 1782/2003, όπως ίσχυε προ της 1ης Ιανουαρίου 2009, ορίζει ότι ως «επιλέξιμο εκτάριο» νοείται, πιο συγκεκριμένα, «κάθε γεωργική έκταση της εκμετάλλευσης που καλύπτεται από αρόσιμη γη και μόνιμους βοσκοτόπους εκτός από εκτάσεις που χρησιμοποιούνται για μόνιμες καλλιέργειες, δάση ή εκτάσεις που χρησιμοποιούνται για μη γεωργικές δραστηριότητες». Στο ίδιο άρθρο όπως ισχύει από την 1η Ιανουαρίου 2009 η έννοια αυτή ορίζεται ως «κάθε γεωργική έκταση της εκμετάλλευσης εκτός από δασικές εκτάσεις ή εκτάσεις που χρησιμοποιούνται για μη γεωργικές δραστηριότητες».

14 Ο τίτλος ΙΙΙ, κεφάλαιο 5, τμήμα 1, του κανονισμού 1782/2003 έδινε, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα στα κράτη μέλη να επιλέξουν την περιφερειακή εφαρμογή του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως. Το άρθρο 58 του κανονισμού αυτού ορίζει συναφώς τα εξής:

«1. Κράτος μέλος μπορεί να αποφασίσει μέχρι την 1η Αυγούστου 2004 το αργότερο να εφαρμόσει το καθεστώς ενιαίας ενίσχυσης που προβλέπεται στα κεφάλαια 1 ως 4 σε περιφερειακό επίπεδο σύμφωνα με τους όρους που καθορίζονται στο παρόν τμήμα.

2. Τα κράτη μέλη καθορίζουν τις περιφέρειες με βάση αντικειμενικά κριτήρια.

Τα κράτη μέλη με λιγότερα από τρία εκατομμύρια επιλέξιμα εκτάρια μπορούν να θεωρούνται ως μία και μόνη περιφέρεια.

3. Τα κράτη μέλη υποδιαιρούν το ανώτατο όριο που αναφέρεται στο άρθρο 41 μεταξύ των περιφερειών με βάση αντικειμενικά κριτήρια.»

15 Το άρθρο 59 του κανονισμού 1782/2003 θέτει τους κανόνες που διέπουν την περιφερειοποίηση του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως ως εξής:

«1. Σε δεόντως δικαιολογημένες περιπτώσεις και σύμφωνα με αντικειμενικά κριτήρια, το κράτος μέλος μπορεί επίσης να κατανείμει το συνολικό ποσό του περιφερειακού ανώτατου ορίου, το οποίο θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58, ή μέρος του μεταξύ όλων των γεωργών των οποίων οι εκμεταλλεύσεις βρίσκονται στη συγκεκριμένη περιφέρεια, περιλαμβάνοντας αυτούς που δεν πληρούν το κριτήριο επιλεξιμότητας που αναφέρεται στο άρθρο 33.

2. Σε περίπτωση κατανομής του συνολικού ποσού του περιφερειακού ανώτατου ορίου, οι γεωργοί λαμβάνουν δικαιώματα, των οποία η μοναδιαία αξία υπολογίζεται διαιρώντας το περιφερειακό ανώτατο όριο που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58 δια του αριθμού των επιλέξιμων εκταρίων, κατά την έννοια του άρθρο 44 παράγραφος 2, που θεσπίζονται σε περιφερειακό επίπεδο.

3. Σε περίπτωση μερικής κατανομής του συνολικού ποσού του περιφερειακού ανώτατου ορίου, οι γεωργοί λαμβάνουν δικαιώματα, των οποίων η μοναδιαία αξία υπολογίζεται διαιρώντας το αντίστοιχο μέρος του περιφερειακού ανώτατου ορίου που θεσπίζεται δυνάμει του άρθρου 58 δια του αριθμού των επιλέξιμων εκταρίων, κατά την έννοια του άρθρου 44 παράγραφος 2, που θεσπίζονται σε περιφερειακό επίπεδο.

Σε περίπτωση που ο γεωργός δικαιούται να λάβει δικαιώματα υπολογιζόμενα επί του εναπομένοντος μέρους του περιφερειακού ανωτάτου ορίου, η περιφερειακή μοναδιαία αξία ενός εκάστου δικαιώματός του, πλην των δικαιωμάτων παύσης καλλιέργειας, προσαυξάνεται με ποσό αντίστοιχο προς το ποσό αναφοράς, διαιρούμενο δια του αριθμού δικαιωμάτων του που έχουν αποκτηθεί δυνάμει της παραγράφου 4.

Τα άρθρα 48 και 49 εφαρμόζονται τηρουμένων των αναλογιών.

4. Ο αριθμός δικαιωμάτων ανά γεωργό ισούται προς τον αριθμό εκταρίων που δηλώνει το πρώτο έτος εφαρμογής του καθεστώτος ενιαίας ενίσχυσης, σύμφωνα με το άρθρο 44 παράγραφος 2, πλην των περιπτώσεων ανωτέρας βίας ή εξαιρετικών περιστάσεων κατά την έννοια του άρθρου 40 παράγραφος 4.»

16 Ο κανονισμός 1782/2003 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 79/2009 του Συμβουλίου, της 19ης Ιανουαρίου 2009, σχετικά με τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης για τους γεωργούς στο πλαίσιο της κοινής γεωργικής πολιτικής και τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στήριξης για τους γεωργούς, για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΚ) 1290/2005, (ΕΚ) 247/2006 και (ΕΚ) 378/2007, με ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2009.

Κανονισμός (ΕΚ) 796/2004

17 Το άρθρο 50 του κανονισμού (ΕΚ) 796/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή της πολλαπλής συμμόρφωσης, της διαφοροποίησης και του ολοκληρωμένου συστήματος διαχείρισης και ελέγχου που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΚ) 1782/2003 του Συμβουλίου του Συμβουλίου (ΕΕ L 141, σ. 18), φέρει τον τίτλο «Βάση υπολογισμού σε σχέση με τις εκτάσεις που δηλώνονται» και θέτει τους κανόνες που διέπουν τον υπολογισμό της ενισχύσεως.

18 Το άρθρο 51 του κανονισμού 796/2004 ορίζει τις μειώσεις και τους αποκλεισμούς που επιβάλλονται στην περίπτωση όπου οι γεωργοί δηλώσουν έκταση μεγαλύτερη από την πραγματική.

19 Το άρθρο 73 του κανονισμού 796/2004 θεσπίζει τους κανόνες που εφαρμόζονται για την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών.

20 Το άρθρο 73α του κανονισμού 796/2004 αφορά την ανάκτηση των αδικαιολογήτως χορηγηθέντων δικαιωμάτων.

21 Ο κανονισμός 796/2004 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 1122/2009 της Επιτροπής, της 30ής Νοεμβρίου 2009, σχετικά με τη θέσπιση λεπτομερών διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 73/2009 του Συμβουλίου όσον αφορά την πολλαπλή συμμόρφωση, τη διαφοροποίηση και το ολοκληρωμένο σύστημα διαχείρισης και ελέγχου, στο πλαίσιο των καθεστώτων άμεσης στήριξης για τους γεωργούς που προβλέπονται στον εν λόγω κανονισμό, καθώς και λεπτομερών διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 1234/2007 του Συμβουλίου όσον αφορά την πολλαπλή συμμόρφωση στο πλαίσιο του καθεστώτος στήριξης που προβλέπεται για τον αμπελοοινικό τομέα (ΕΕ L 316, σ. 65), με ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2010.

Έγγραφο VI/5330/97

22 Οι κατευθυντήριες γραμμές της Επιτροπής για την εφαρμογή των κατ' αποκοπήν διορθώσεων καθορίστηκαν στο έγγραφο VI/5330/97 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1997, με τίτλο «Κατευθυντήριες γραμμές για την υπολογισμό των οικονομικών συνεπειών κατά την κατάρτιση της αποφάσεως σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ – τομέας Εγγυήσεων» (στο εξής: έγγραφο VI/5330/97).

23 Το παράρτημα 2 του εγγράφου VI/5330/97, για τις οικονομικές συνέπειες, στο πλαίσιο της εκκαθαρίσεως λογαριασμών του Ευρωπαϊκού Γεωργικού Ταμείου Προσανατολισμού και Εγγυήσεων– Τομέα Εγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), σχετικά με ελλείψεις στους ελέγχους που διεξάγονται από τα κράτη μέλη, ορίζει, στο τμήμα του με τίτλο «Εισαγωγή», τα εξής:

«Όταν η Επιτροπή διαπιστώνει ότι κάποια συγκεκριμένη πληρωμή αφορά αίτημα που δεν πληροί τους κοινοτικούς κανόνες, οι οικονομικές συνέπειες είναι σαφείς: πλην των περιπτώσεων όπου η παράτυπη πληρωμή έχει ήδη εντοπισθεί από τους εθνικούς ελεγκτικούς φορείς και έχουν ληφθεί τα δέοντα μέτρα για τη διόρθωση και την ανάκτηση του ποσού (βλ. Παράρτημα 4), η Επιτροπή πρέπει να απορρίπτει τη χρηματοδότηση της από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Όταν οι συνέπειες προκύπτουν από την εξέταση δαπάνης που περιλαμβάνει περισσότερες από μία πληρωμές, το ποσό της απόρριψης υπολογίζεται, όπου είναι εφικτό, βάσει παρέκτασης των αποτελεσμάτων της εξέτασης αντιπροσωπευτικού δείγματος φακέλων. Η ίδια μέθοδος παρέκτασης θα πρέπει να εφαρμόζεται σε όλα τα κράτη μέλη, συμπεριλαμβανομένου του επιπέδου εμπιστοσύνης και ουσιαστικότητας, της στρωμάτωσης του πληθυσμού, του μεγέθους του δείγματος και της αξιολόγησης των σφαλμάτων εντός του δείγματος, όσον αφορά τις συνολικές οικονομικές επιπτώσεις.

Όταν κάποιο κράτος μέλος δεν τηρεί τους κοινοτικούς [κανόνες] που αφορούν την επαλήθευση της επιλεξιμότητας των αιτημάτων, η αδυναμία αυτή σημαίνει ότι οι πληρωμές παραβιάζουν τους κοινοτικούς κανόνες που εφαρμόζονται στο εν λόγω μέτρο, και τη γενική απαίτηση δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 729/70, που απαιτεί από τα κράτη μέλη να εντοπίζουν και να προλαμβάνουν τις ανωμαλίες. Δεν συνεπάγεται αναγκαία ότι όλα τα αιτήματα που έχουν ικανοποιηθεί είναι παράτυπα, αλλά πράγματι σημαίνει ότι ο κίνδυνος παράτυπων πληρωμών που έχουν καταλογισθεί στο [ΕΓΤΠΕ] είναι αυξημένος. Ενώ σε ορισμένες σκανδαλώδεις περιπτώσεις, η Επιτροπή δύναται να, απορρίψει το σύνολο των δαπανών, στην περίπτωση που οι απαιτούμενοι έλεγχοι από τον κανονισμό δεν έχουν πραγματοποιηθεί, σε μία σειρά περιπτώσεων το απορριπτόμενο ποσό θα είναι κατά πάσα πιθανότητα μεγαλύτερο από τις οικονομικές απώλειες που υπέστη η Κοινότητα[. Θ]α πρέπει ως εκ τούτου, όταν γίνεται η αξιολόγηση των οικονομικών διορθώσεων, να πραγματοποιείται εκτίμηση της οικονομικής απώλειας.

[...] »

24 Το παράρτημα 2 του εγγράφου VI/5330/97, στο τμήμα που φέρει τον τίτλο «Αξιολόγηση βάσει του κινδύνου οικονομικών απωλειών: κατ' αποκοπήν διορθώσεις» , αναφέρει τα εξής:

«Καθώς η προσέγγιση ελέγχου του συστήματος απέκτησε ευρεία εφαρμογή, οι Υπηρεσίες της Επιτροπής προσέφυγαν όλο και περισσότερο σε μια αξιολόγηση του κινδύνου που παρουσιάζει μία έλλειψη του συστήματος. Όταν το πραγματικό ύψος των παράτυπων πληρωμών, και ως εκ τούτου το ποσό των οικονομικών απωλειών που υπέστη η Κοινότητα, δεν μπορούν να καθορισθούν, η Επιτροπή εφαρμόζει από την εκκαθάριση του οικονομικού έτους 1990 κατ' αποκοπήν διορθώσεις ύψους 2%, 5% ή 10% της δηλωθείσας δαπάνης, ανάλογα με το μέγεθος του κινδύνου απωλειών. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις μπορούν να αποφασιστούν υψηλότερα ποσοστά διόρθωσης, μέχρι και 100%. Το αποκλειστικό δικαίωμα της Επιτροπής να εφαρμόζει διορθώσεις αυτής της φύσης έχει επιβεβαιωθεί από το Δικαστήριο κατά την εκδίκαση [προσφυγών] κατά αποφάσεων ετήσιας εκκαθάρισης (π.χ. απόφαση στην υπόθεση C-50/94).

[…]»

25 Το παράρτημα 2 του εγγράφου VI/5330/97, στο τμήμα που τιτλοφορείται «Κατευθυντήριες οδηγίες για την εφαρμογή των κατ' αποκοπήν διορθώσεων», αναφέρει τα εξής:

«Οι κατ' αποκοπήν διορθώσεις προβλέπονται όταν τα στοιχεία που προκύπτουν από τις έρευνες δεν δίνουν τη δυνατότητα στον ελεγκτή να αξιολογήσει τις απώλειες με παρέκταση των προσδιορισθεισών απωλειών, με στατιστικά μέσα, ή κάνοντας παραπομπή σε άλλα επαληθεύσιμα στοιχεία, αλλά όντως τον οδηγούν στο συμπέρασμα ότι το κράτος μέλος δεν προέβη στις απαραίτητες επαληθεύσεις για την επιλεξιμότητα των αιτημάτων.

[…] Η πιθανή απώλεια κεφαλαίων από την Κοινότητα πρέπει […] να εκτιμηθεί από μία αξιολόγηση του κινδύνου στον οποίο εκτίθεται από τις ελλείψεις του ελέγχου, οι οποίες μπορούν να αφορούν τόσο τη φύση ή την ποιότητα των διεξαγόμενων ελέγχων όσο και την ποσότητα αυτών. Η αρχή επί της οποίας βασίζεται, και η οποία αναφέρεται ρητά στο άρθρο 5 παράγραφος 2 σημείο γ' [του κανονισμού 729/90], είναι ότι οι διορθώσεις πρέπει να συσχετίζονται σαφώς προς τις πιθανές απώλειες.

[…]

Όταν πραγματοποιούνται οι έλεγχοι, αλλά ατελώς, τότε πρέπει να αξιολογηθεί η σοβαρότητα της έλλειψης […] Το γεγονός ότι ο τρόπος με τον οποίο εφαρμόζεται η διαδικασία ελέγχου επιδέχεται τελειοποιήσεις δεν είναι από μόνος του ικανός λόγος για επιβολή οικονομικών διορθώσεων. Θα πρέπει να υπάρχουν σοβαρές ελλείπεις κατά την εφαρμογή των κοινοτικών κανόνων, και η έλλειψη θα πρέπει να εκθέτει το [ΕΓΤΠΕ] σε πραγματικούς κινδύνους απωλειών. Η αδυναμία ενός κράτους μέλους να τελειοποιήσει τους ελέγχους γίνεται σοβαρότερη εάν η Επιτροπή έχει ήδη ανακοινώσει τις απαιτούμενες βελτιώσεις […].

Όταν ένας ή περισσότεροι από τους βασικούς ελέγχους δεν εφαρμόζονται, ή εφαρμόζονται ελλιπώς ή με περιορισμένη συχνότητα ώστε να μην επαρκούν για τον προσδιορισμό της επιλεξιμότητας του αιτήματος ή για την πρόληψη των ανωμαλιών, [δικαι]ολογείται ένα ποσοστό διόρθωσης 10%, καθώς εύλογα συμπεραίνεται ότι υπάρχει υψηλός κίνδυνος εκτεταμένων απωλειών για το [ΕΓΤΠΕ].

Όταν εφαρμόζονται όλοι οι βασικοί έλεγχοι, αλλά όχι στον αριθμό, συχνότητα ή βάθος που απαιτείται από τους κανονισμούς, τότε [δικαι]ολογείται ένα ποσοστό διόρθωσης 5%, καθώς εύλογα συνεπάγεται και δεν παρέχουν το αναμενόμενο επίπεδο εξασφάλισης της κανονικότητας των πληρωμών και υπάρχει σημαντικός κίνδυνος [απωλειών] για το [ΕΓΤΠΕ].

Όταν ένα κράτος μέλος έχει πραγματοποιήσει επαρκώς τους βασικούς ελέγχους, αλλά απέτυχε πλήρως να εφαρμόσει έναν ή περισσότερους από τους επικουρικούς ελέγχους, τότε [δικαι]ολογείται ποσοστό διόρθωσης 2% λόγω του περιορισμένου κινδύνου απωλειών για το [ΕΓΤΠΕ], και λόγω της [περιορισμένης] σοβαρότητας της παράβασης.

Για τους ίδιους λόγους, [δικαι]ολογείται επίσης ποσοστό διόρθωσης 2%, όταν ένα κράτος μέλος δεν έχει λάβει μέτρα [προς βελτίωση των επικουρικών ελέγχων ή μέτρα] που απορρέουν [εκ] των κοινοτικών κανονισμών και η Επιτροπή έχει ανακοινώσει στο εν λόγω κράτος μέλος, ιδίως δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 1663/95, ότι απαιτείται η εφαρμογή τους για την επίτευξη του αποτελέσματος που επιζητείται από τους κανονισμούς ή για την επίτευξη ενός εύλογου επιπέδου προστασίας από απάτες και παρατυπίες ή για να εξασφαλιστεί ο κατάλληλος έλεγχος στα κοινοτικά ταμεία.

[…]

Το ποσοστό της διόρθωσης εφαρμόζεται στο μέρος αυτό της δαπάνης που εκτίθεται σε κινδύνους. Όταν οι ελλείψεις προκύπτουν από αδυναμία του κράτους μέλους να εφαρμόσει το κατάλληλο σύστημα ελέγχου, τότε η διόρθωση εφαρμόζεται στο σύνολο της δαπάνης που αφορά το εν λόγω

μέτρο. Όταν υπάρχουν λόγοι να υποθέσουμε ότι οι ελλείψεις είναι περιορισμένες σε ένα διαμέρισμα ή μία περιφέρεια στην οποία εφαρμόζεται το σύστημα ελέγχου που έχει υιοθετηθεί από το κράτος μέλος, τότε η διόρθωση πρέπει να περιορίζεται στη δαπάνη που αφορά το διαμέρισμα ή την περιφέρεια […]

[…]

Όταν εντοπίζονται αρκετές ελλείψεις στο ίδιο σύστημα, οι κατ' αποκοπήν διορθώσεις δεν είναι σωρευτικές, και λαμβάνεται υπόψη η σοβαρότερη έλλειψη ως ένδειξη των κινδύνων που παρουσιάζει το σύστημα ελέγχου στο σύνολο του […]»

26 Η Επιτροπή επισημαίνει επίσης, στο παράρτημα 2 του εγγράφου VI/5330/97, και ειδικότερα στο τμήμα που επιγράφεται «Περαιτέρω εξέταση των πραγματικών οικονομικών απωλειών», τα εξής:

«Τα κράτη μέλη πάντα έχουν την ευκαιρία να αποδείξουν, μέσω πρόσθετων επαληθεύσεων ή μέσω πρόσθετων στοιχείων, ότι, η έλλειψη αυτή δεν ήταν όσο σοβαρή φαίνεται, ή ότι ο πραγματικός κίνδυνος απωλειών ήταν μικρότερος από το ποσό της προτεινόμενης διόρθωσης. Τα επιχειρήματα αυτά θα πρέπει να εξεταστούν προσεκτικά και να απαντηθούν πριν την κατάρτιση των τελικών συμπερασμάτων για το ποσοστό της διόρθωσης που θα εφαρμοστεί. Εάν αντικειμενικά στοιχεία που υποβλήθηκαν από το κράτος μέλος αποδεικνύουν ότι η μέγιστη πιθανή απώλεια περιορίζεται σε ποσό χαμηλότερο από την προτεινόμενη διόρθωση, λαμβάνεται υπόψη η μέγιστη πιθανή απώλεια.»

Ιστορικό της διαφοράς

27 Μεταξύ της 30ής Ιουνίου και της 4ης Ιουλίου 2008 οι υπηρεσίες της Επιτροπής πραγματοποίησαν έρευνα στο Ηνωμένο Βασίλειο σχετικά με την ορθή εφαρμογή των κανόνων για τη χρηματοδότηση των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν, στο πλαίσιο του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως, στη Βόρεια Ιρλανδία (Ηνωμένο Βασίλειο) το 2008 και το 2009, για τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008 (έρευνα AA/2008/18).

28 Με έγγραφο της 12ης Αυγούστου 2008 (στο εξής: πρώτη κοινοποίηση της 12ης Αυγούστου 2008), το οποίο εστάλη κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 885/2006, η Επιτροπή ενημέρωσε τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας σχετικά με το αποτέλεσμα της έρευνας. Στο έγγραφο αυτό επισυναπτόταν παράρτημα, με τίτλο «Παρατηρήσεις και αίτημα παροχής πληροφοριών», το οποίο περιλάμβανε τα συμπεράσματα της έρευνας.

29 Από την πρώτη κοινοποίηση της 12ης Αυγούστου 2008 προκύπτει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή έκρινε ότι οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου δεν είχαν τηρήσει πλήρως τις απαιτήσεις της νομοθεσίας της Ένωσης και ότι ήταν απαραίτητα ορισμένα διορθωτικά μέτρα, ώστε να διασφαλιστεί η συμμόρφωση προς τις απαιτήσεις αυτές στο μέλλον. Η Επιτροπή ζήτησε να ενημερωθεί για διορθωτικά μέτρα που είχαν ήδη ληφθεί και για όσα επρόκειτο να ληφθούν, καθώς και για το προβλεπόμενο χρονοδιάγραμμα εφαρμογής τους. Επίσης, η Επιτροπή κατέστησε σαφές ότι μπορούσε να αποκλείσει από τη χρηματοδότηση της Ένωσης το σύνολο ή τμήμα των δαπανών που είχαν χρηματοδοτηθεί από το ΕΓΤΕ και το ΕΓΤΑΑ (στο εξής, από κοινού: Ταμεία), βάσει του άρθρου 31 του κανονισμού 1920/2005. Επιπλέον, διευκρινιζόταν ότι οι διαπιστωθείσες ελλείψεις θα λαμβάνονταν υπόψη ως βάση υπολογισμού για τις δημοσιονομικές διορθώσεις οι οποίες θα επιβάλλονταν στις δαπάνες που θα πραγματοποιούνταν μέχρι την εφαρμογή πρόσφορων διορθωτικών μέτρων.

30 Πιο συγκεκριμένα, με τις παρατηρήσεις και τις συστάσεις που εκτίθενται στο παράρτημα της πρώτης κοινοποιήσεως της 12ης Αυγούστου 2008, η Επιτροπή επισήμανε, πρώτον, ελλείψεις στο σύστημα αναγνωρίσεως αγροτεμαχίων (ΣΑΑ) και στο σύστημα γεωγραφικών πληροφοριών (ΣΓΠ) (στο εξής, από κοινού: ΣΑΑ-ΣΓΠ), στο μέτρο που οι πληροφορίες οι οποίες περιλαμβάνονταν στα συστήματα αυτά δεν ήταν αρκετά ακριβείς ώστε να μπορούν να συναχθούν ασφαλή συμπεράσματα σχετικά με

τους διοικητικούς και τους επιτόπιους ελέγχους που πραγματοποιήθηκαν για να επαληθευθεί αν οι δηλωθείσες εκτάσεις ήταν πράγματι επιλέξιμες, δεύτερον, ελλείψεις στους επιτόπιους ελέγχους και, τρίτον, ελλείψεις στην εφαρμογή των κυρώσεων, την αναδρομική διόρθωση αιτημάτων που δεν ήταν επιλέξιμα για ενίσχυση, την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και την επιβολή μειώσεων για μη συμμόρφωση εκ προθέσεως. Εξάλλου, από το παράρτημα αυτό προκύπτει ότι οι ανωτέρω ελλείψεις είχαν ήδη διαπιστωθεί κατά τη διενέργεια προγενέστερης έρευνας (έρευνα AA/2006/07) και είχαν οδηγήσει στην εφαρμογή διορθώσεων σύμφωνα με την απόφαση 2010/399/ΕΕ της Επιτροπής, της 15ης Ιουλίου 2010, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του ΕΓΤΕ και στο πλαίσιο του ΕΓΤΑΑ (ΕΕ L 184, σ. 6).

31 Με έγγραφο της 22ας Δεκεμβρίου 2008 η Επιτροπή κάλεσε τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των επίδικων ζητημάτων ενόψει διμερούς συναντήσεως προγραμματισμένης για την 4η Φεβρουαρίου 2009.

32 Η διμερής συνάντηση μεταξύ των υπηρεσιών της Επιτροπής και των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλλες (Βέλγιο) στις 4 Φεβρουαρίου 2009. Τα πρακτικά της συναντήσεως αυτής εστάλησαν στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου στις 23 Φεβρουαρίου 2009.

33 Από τα πρακτικά της διμερούς συναντήσεως της 4ης Φεβρουαρίου 2009 προκύπτει ότι η Επιτροπή ενέμεινε, κατ' ουσίαν, και μετά την πραγματοποίηση της συναντήσεως αυτής στα συμπεράσματα που είχε εκθέσει στην πρώτη κοινοποίηση της 12ης Αυγούστου 2008. Επανέλαβε, έτσι, τα συμπεράσματά της σχετικά με τη διαπίστωση ελλείψεων, ιδίως ως προς τις πληροφορίες που περιλαμβάνονταν στο ΣΑΑ-ΣΓΠ, ως προς τους επιτόπιους ελέγχους, καθώς και ως προς την επιβολή των κυρώσεων, την αναδρομική διόρθωση αιτημάτων που δεν ήταν επιλέξιμα για ενίσχυση, την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και την επιβολή μειώσεων για μη συμμόρφωση εκ προθέσεως. Η Επιτροπή σημείωσε επίσης ότι οι ελλείψεις αυτές επηρέαζαν τόσο βασικούς όσο και επικουρικούς ελέγχους κατά την έννοια του εγγράφου VI/5330/97, και επέστησε την προσοχή των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου στο ότι είχαν τη δυνατότητα να αποδείξουν ότι ο οικονομικός κίνδυνος ήταν μικρότερος από τις κατ' αποκοπήν διορθώσεις που μπορούσαν να επιβληθούν βάσει του ανωτέρω εγγράφου.

34 Με έγγραφο της 30ής Απριλίου 2009 και με έγγραφα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 28ης Μαΐου 2009 και της 20ής Νοεμβρίου 2009 οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί των πρακτικών και διαβίβασαν πρόσθετες πληροφορίες στην Επιτροπή.

35 Με έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 2010 η Επιτροπή προέβη, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του κανονισμού 885/2006, σε επίσημη κοινοποίηση προς τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, εμμένοντας στη θέση της ως προς τις ανωτέρω ελλείψεις που επηρέαζαν τις δαπάνες οι οποίες πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 για τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008. Όσον αφορά τις δημοσιονομικές συνέπειες, η Επιτροπή, αφού απέρριψε τον υπολογισμό δημοσιονομικού κινδύνου που είχαν προτείνει οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, πρότεινε κατ' αποκοπήν διορθώσεις βάσει του εγγράφου VI/5330/97. Ειδικότερα, στο πλαίσιο αυτό διαπίστωσε, πρώτον, ότι οι ανωτέρω ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ επηρέαζαν τη λειτουργία βασικού ελέγχου κατά την έννοια του συγκεκριμένου εγγράφου, με αποτέλεσμα να δικαιολογείται κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % επί των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009, δεύτερον, ότι καθόσον και οι ελλείψεις στους επιτόπιους ελέγχους επηρέαζαν τη λειτουργία βασικού ελέγχου, δικαιολογείται επίσης η εφαρμογή κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 % και, τρίτον, ότι αφού οι διαπιστωθείσες ελλείψεις στην επιβολή κυρώσεων, την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και τη μη συμμόρφωση εκ προθέσεως αποτελούσαν έλλειψη σχετιζόμενη με επικουρικό έλεγχο κατά την έννοια του εγγράφου VI/5330/97, δικαιολογείται κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 %, διευκρίνισε όμως ότι οι δύο τελευταίες διορθώσεις θεωρήθηκε ότι απορροφώνται από την πρώτη διόρθωση.

36 Έτσι, η Επιτροπή πρότεινε να αποκλειστεί από τη χρηματοδότηση της Ένωσης το ποσό των 17 587 901,48 ευρώ για τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το ποσό των 16 936 447,44 ευρώ για τις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν το 2009.

37 Με έγγραφο της 18ης Φεβρουαρίου 2010, οι αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου υπέβαλαν, βάσει του άρθρου 16 του κανονισμού 885/2006, αίτηση συμβιβασμού στο όργανο συμβιβασμού και αμφισβήτησαν την κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % που είχε προτείνει η Επιτροπή.

38 Στις 22 Ιουνίου 2010 το όργανο συμβιβασμού κοινοποίησε την τελική του έκθεση. Στην έκθεση αυτή το εν λόγω όργανο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν κατόρθωσε να συμβιβάσει τις απόψεις της Επιτροπής με τις απόψεις των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου.

39 Με έγγραφο της 27ης Οκτωβρίου 2011, η Επιτροπή διαβίβασε στις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου τα τελικά της συμπεράσματα (στο εξής: τελική θέση). Από το έγγραφο αυτό προκύπτει ότι η Επιτροπή διατήρησε, κατ' ουσίαν, τη θέση της, όπως αυτή συνοψίστηκε στις σκέψεις 35 και 36 ανωτέρω, ως προς τις διαπιστωθείσες ελλείψεις και τις σχεδιαζόμενες δημοσιονομικές διορθώσεις.

40 Την 1η Ιουνίου 2012 η Επιτροπή κοινοποίησε στο Ηνωμένο Βασίλειο μια συνολική έκθεση ως προς τα αποτελέσματα της έρευνας AA/2008/18.

41 Υπό τις συνθήκες αυτές, στις 6 Σεπτεμβρίου 2012, η Επιτροπή εξέδωσε την εκτελεστική απόφαση 2012/500/ΕΕ, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του ΕΓΤΕ και στο πλαίσιο του ΕΓΤΑΑ (ΕΕ L 244, σ. 11, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), μεταξύ των οποίων και οι επίδικες εν προκειμένω δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν από το Ηνωμένο Βασίλειο στη Βόρεια Ιρλανδία το 2008 και το 2009.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

42 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Νοεμβρίου 2012, το Ηνωμένο Βασίλειο άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

43 Με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 19 Ιουλίου 2013, το Ηνωμένο Βασίλειο ζήτησε η παρούσα υπόθεση να συνεκδικαστεί με την υπόθεση T-245/13, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως. Η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του αιτήματος αυτού με έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 29 Ιουλίου 2013.

44 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο δεύτερο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, ακολούθως, η υπό κρίση υπόθεση.

45 Κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο λήψεως μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας σύμφωνα με το άρθρο 64 του Κανονισμό Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, κάλεσε την Επιτροπή να καταθέσει ένα έγγραφο και της υπέβαλε εγγράφως ένα ερώτημα. Η Επιτροπή συμμορφώθηκε εμπροθέσμως προς τα αιτήματα αυτά.

46 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 2ας Δεκεμβρίου 2014.

47 Το Ηνωμένο Βασίλειο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, στο μέτρο που αφορά τέσσερις εγγραφές στο παράρτημά της, σχετικές με κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % στις δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία κατά το οικονομικό έτος 2008 (ανερχόμενη σε 277 231,60 ευρώ και σε 13 671 558,90 ευρώ) και κατά το οικονομικό έτος 2009 (ανερχόμενη σε 270 398,26 ευρώ και σε 15 844 193,29 ευρώ)·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

48 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη,

— να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

49 Προς στήριξη της προσφυγής το Ηνωμένο Βασίλειο προβάλλει δύο λόγους, οι οποίοι στηρίζονται, κατ' ουσίαν, ο πρώτος σε πλάνη περί το δίκαιο και περί τα πράγματα ως προς τον προσδιορισμό της εκτάσεως των πραγματικών απωλειών για τα Ταμεία και ο δεύτερος σε πλάνη περί το δίκαιο και περί τα πράγματα ως προς το συμπέρασμα της Επιτροπής σχετικά με τις ελλείψεις στους επικουρικούς ελέγχους.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο και πλάνη περί τα πράγματα ως προς τον προσδιορισμό της εκτάσεως των πραγματικών απωλειών για τα Ταμεία

50 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως το Ηνωμένο Βασίλειο προσάπτει στην Επιτροπή ότι επιβάλλοντας κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 %, για ελλείψεις στους βασικούς ελέγχους, επί του συνόλου των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στη Βόρεια Ιρλανδία, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και σε πλάνη περί τα πράγματα ως προς την έκταση του κινδύνου απωλειών για τα Ταμεία. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι αν η κατ' αποκοπήν διόρθωση εφαρμοζόταν μόνο στο τμήμα των δαπανών για τις οποίες υπήρχε τέτοιος κίνδυνος, η δημοσιονομική διόρθωση δεν θα μπορούσε να υπερβαίνει το 1,88 %.

51 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων του Ηνωμένου Βασιλείου.

52 Προκαταρκτικώς υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι τα Ταμεία χρηματοδοτούν μόνον τα μέτρα που λαμβάνονται σύμφωνα με τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως των γεωργικών αγορών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 9ης Ιανουαρίου 2003, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-157/00, Συλλογή, EU:C:2003:5, σκέψη 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· της 24ης Φεβρουαρίου 2005, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-300/02, Συλλογή, EU:C:2005:103, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 4ης Σεπτεμβρίου 2009, Αυστρία κατά Επιτροπής, T-368/05, EU:T:2009:305, σκέψη 70).

53 Ως προς το ζήτημα αυτό, κατά τη νομολογία, απόκειται μεν στην Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη παραβάσεως των κανόνων της Ένωσης, πλην όμως, εφόσον αποδειχθεί η παράβαση αυτή, στο κράτος μέλος απόκειται να αποδείξει ότι η Επιτροπή υπέπεσε τυχόν σε πλάνη ως προς τις οικονομικές συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από την ανωτέρω παράβαση (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 24ης Απριλίου 2008, Βέλγιο κατά Επιτροπής, C-418/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:247, σκέψη 135, και Αυστρία κατά Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, EU:T:2009:305, σκέψη 181).

54 Συγκεκριμένα, η διαχείριση της χρηματοδοτήσεως των Ταμείων γίνεται κυρίως από τις εθνικές διοικητικές αρχές, οι οποίες οφείλουν να μεριμνούν για την αυστηρή τήρηση των κανόνων της Ένωσης, και στηρίζεται στην εμπιστοσύνη μεταξύ των εθνικών αρχών και των αρχών της Ένωσης. Μόνον τα κράτη μέλη είναι σε θέση να γνωρίζουν και να καθορίζουν επακριβώς τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την κατάρτιση των λογαριασμών των Ταμείων, καθώς η Επιτροπή δεν έχει την απαιτούμενη εγγύτητα για να αποκτήσει τις πληροφορίες που χρειάζεται από τους επιχειρηματίες (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 7ης Οκτωβρίου 2004, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-153/01, Συλλογή, EU:C:2004:589, σκέψη 133 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και Αυστρία κατά Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, EU:T:2009:305, σκέψη 182 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Όσον αφορά το είδος της διορθώσεως που εφαρμόζεται, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του εγγράφου VI/5330/97, όταν δεν είναι εφικτή η ακριβής αποτίμηση των απωλειών που υπέστη η Ένωση, η Επιτροπή διαθέτει τη δυνατότητα επιβολής κατ' αποκοπήν διορθώσεως (αποφάσεις της 18ης Σεπτεμβρίου 2003, Ηνωμένο Βασίλειο κατά Επιτροπής, C-346/00, Συλλογή, EU:C:2003:474, σκέψη 53· Βέλγιο κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, EU:C:2008:247, σκέψη 136, και Αυστρία κατά Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, EU:T:2009:305, σκέψη 183). Πρέπει να προστεθεί συναφώς ότι, μολονότι το έγγραφο VI/5330/97 εκδόθηκε από την Επιτροπή στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ και περιλαμβάνει, όπως αναφέρεται στον τίτλο του, τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των οικονομικών συνεπειών κατά την κατάρτιση της αποφάσεως σχετικά με την εκκαθάριση των λογαριασμών του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, τίποτα δεν εμποδίζει την Επιτροπή να εφαρμόσει το έγγραφο αυτό και κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων που της απονέμει το άρθρο 31, παράγραφος 1, του κανονισμού 1290/2005, για την εκκαθάριση των λογαριασμών των Ταμείων (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση της 17ης Μαΐου 2013, Βουλγαρία κατά Επιτροπής, T-335/11, EU:T:2013:262, σκέψη 86), κάτι που, άλλωστε, δεν αμφισβητεί το Ηνωμένο Βασίλειο.

56 Ως προς το ζήτημα αυτό επισημαίνεται επίσης, υπό το πρίσμα του εγγράφου VI/5330/97, ότι όταν πραγματοποιούνται μεν όλοι οι βασικοί έλεγχοι, όχι όμως με την αυστηρότητα που απαιτείται από τους κανονισμούς, πρέπει να εφαρμόζεται κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % (απόφαση της 24ης Φεβρουαρίου 2005, Κάτω Χώρες κατά Επιτροπής, C-318/02, EU:C:2005:104, σκέψη 38), καθώς μπορεί εύλογα να συναχθεί ότι οι έλεγχοι αυτοί δεν παρέχουν το αναμενόμενο επίπεδο κανονικότητας των αιτήσεων και ότι υφίσταται σημαντικός κίνδυνος απωλειών για τα Ταμεία (απόφαση της 12ης Ιουλίου 2011, Σλοβενία κατά Επιτροπής, T-197/09, EU:T:2011:348, σκέψη 81).

57 Από το έγγραφο VI/5330/97 προκύπτει, εξάλλου, ότι το ποσοστό της διόρθωσης πρέπει να εφαρμοστεί στο μέρος της δαπάνης που εκτίθεται σε κινδύνους. Όταν οι ελλείψεις προκύπτουν από την αδυναμία του κράτους μέλους να εφαρμόσει το κατάλληλο σύστημα ελέγχου, τότε η διόρθωση, λόγω του κατ' αποκοπήν υπολογισμού της, πρέπει να εφαρμόζεται στο σύνολο της δαπάνης που αφορά το εν λόγω μέτρο (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 28ης Μαρτίου 2007, Ισπανία κατά Επιτροπής, T-220/04, EU:T:2007:97, σκέψη 106, και Σλοβενία κατά Επιτροπής σκέψη 56 ανωτέρω, EU:T:2011:348, σκέψη 82). Κατά το ίδιο έγγραφο, όταν συντρέχουν λόγοι να υποτεθεί ότι οι ελλείψεις περιορίζονται μόνο σε ένα διαμέρισμα ή μία περιφέρεια στην οποία εφαρμόζεται το σύστημα ελέγχου που έχει υιοθετηθεί από το κράτος μέλος, τότε η διόρθωση πρέπει να περιορίζεται στη δαπάνη που αφορά το διαμέρισμα ή την περιφέρεια.

58 Εν συνεχεία, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που προέβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο, πρέπει να διευκρινιστεί ποια μέθοδο ακολούθησε το Ηνωμένο Βασίλειο το 2005 ως προς τη χορήγηση δικαιωμάτων, προκειμένου να εφαρμόσει το καθεστώς ενιαίας ενισχύσεως που θεσπίστηκε με τον κανονισμό 1782/2003.

59 Ως προς το ζήτημα αυτό, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο επέλεξε την περιφερειακή εφαρμογή του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως, σύμφωνα με τις διατάξεις του τίτλου III, κεφάλαιο 5, του κανονισμού 1782/2003.

60 Στη Βόρεια Ιρλανδία τα δικαιώματα ενισχύσεως υπολογίστηκαν βάσει του μοντέλου που ονομάζεται «υβριδικό στατικό». Στο μοντέλο αυτό κάθε δικαίωμα ενισχύσεως αποτελείται από ένα «ιστορικό» στοιχείο (στο εξής: ιστορικό στοιχείο) και από ένα «κατ' αποκοπήν» στοιχείο το οποίο συνδέεται με την έκταση (στο εξής: κατ' αποκοπήν στοιχείο), το δε άθροισμα της αξίας των στοιχείων αυτών αντιστοιχεί στη μοναδιαία αξία του δικαιώματος ενισχύσεως. Αφενός, για να προσδιοριστεί η αξία του ιστορικού στοιχείου, το ποσό αναφοράς, το οποίο προκύπτει βάσει των ενισχύσεων που καταβλήθηκαν στους γεωργούς κατά την περίοδο αναφοράς (έτη 2000 έως 2002) διαιρείται με τον αριθμό επιλέξιμων εκταρίων που δηλώθηκαν από τους γεωργούς, ο οποίος αποτελεί τον αριθμό των δικαιωμάτων ενισχύσεως που χορηγήθηκαν. Επομένως, παρότι το άθροισμα των ιστορικών στοιχείων είναι ένα σταθερό ποσό το οποίο προσδιορίζεται βάσει των ενισχύσεων που καταβλήθηκαν κατά την περίοδο αναφοράς, η μοναδιαία αξία κάθε ιστορικού στοιχείου των δικαιωμάτων ενισχύσεως εξαρτάται από τον αριθμό δικαιωμάτων που χορηγήθηκαν το 2005 και, έτσι, από τον αριθμό των επιλέξιμων εκταρίων που δηλώθηκαν κατά το έτος αυτό. Αφετέρου, το κατ' αποκοπήν στοιχείο έχει σταθερή αξία, που ανέρχεται εν προκειμένω σε 78,33 ευρώ.

61 Το βάσιμο του υπό κρίση λόγου πρέπει να εξετασθεί, κατ' αρχήν, υπό το πρίσμα των υπομνήσεων και των διευκρινίσεων αυτών.

62 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει ιδίως από το έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 2010 της τελικής θέσεως και από τη συνολική έκθεση, η Επιτροπή επέβαλε κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν για τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008 στη Βόρεια Ιρλανδία. Προς δικαιολόγηση της επιβολής της διορθώσεως αυτής επικαλέστηκε ελλείψεις που επηρεάζουν βασικό έλεγχο, ήτοι τις ελλείψεις που εντοπίστηκαν στο ΣΑΑ-ΣΓΠ. Αφού απέρριψε τον υπολογισμό του οικονομικού κινδύνου που παρουσίασε το Ηνωμένο Βασίλειο, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι μια κατ' αποκοπήν διόρθωση έδινε τη δυνατότητα να εκτιμηθεί ορθότερα ο κίνδυνος αυτός, δέχτηκε, κατ' εφαρμογή του εγγράφου VI/5330/97, συντελεστή διορθώσεως ύψους 5 %. Εφάρμοσε τον συντελεστή αυτόν στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία.

63 Ως προς το ζήτημα αυτό τονίζεται, κατ' αρχάς, ότι δεν αμφισβητείται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν διαφωνεί ούτε ότι υπήρχαν στο ΣΑΑ-ΣΓΠ οι διαπιστωθείσες από την Επιτροπή ελλείψεις οποίες επηρέασαν τους ελέγχους σχετικά με την επιλεξιμότητα των εκτάσεων που δηλώθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία, ούτε ως προς το χαρακτηρισμό του ΣΑΑ-ΣΓΠ ως βασικού ελέγχου σύμφωνα με τον ορισμό που περιλαμβάνεται στο έγγραφο VI/5330/97.

64 Υπενθυμίζεται δε ότι, όπως προκύπτει από το έγγραφο VI/5330/97 και υπενθυμίζεται στη σκέψη 56 ανωτέρω, όταν η Επιτροπή δεν μπορεί να καθορίσει το πραγματικό επίπεδο των παράτυπων δαπανών έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση ελλείψεως που αφορά βασικό έλεγχο, να επιβάλει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 %.

65 Εξάλλου, όπως συνάγεται τόσο από τα δικόγραφα του Ηνωμένου Βασιλείου όσο και από τις διευκρινίσεις που έδωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε σχετικό ερώτημα του Γενικού Δικαστηρίου, το κράτος μέλος δεν αμφισβητεί στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ότι είναι κατάλληλη η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % για τις ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ. Ειδικότερα, με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως, το κράτος μέλος βάλλει αποκλειστικά και μόνον κατά της εφαρμογής της κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 % στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία για την επίμαχη περίοδο, όπως καταγράφηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

66 Δεύτερον, υπογραμμίζεται ότι όταν οι ελλείψεις σε βασικό έλεγχο επηρεάζουν τον έλεγχο της εκτάσεως που είναι επιλέξιμη για οικονομική ενίσχυση, κάτι που συμβαίνει εν προκειμένω και δεν αμφισβητείται από το Ηνωμένο Βασίλειο, τότε η Επιτροπή μπορεί να επιβάλει την κατ' αποκοπήν διόρθωση στο σύνολο των πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν και πιθανόν επηρεάστηκαν από την ανεπάρκεια του συγκεκριμένου βασικού ελέγχου.

67 Συγκεκριμένα, αφενός, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, από το άρθρο 36 παράγραφος 1, του κανονισμού 1782/2003 προκύπτει ότι η ενίσχυση που χορηγείται στο πλαίσιο του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως καταβάλλεται για δικαιώματα ενισχύσεως που συνοδεύονται από ίσο αριθμό επιλέξιμων εκταρίων. Ομοίως, κατά το άρθρο 44, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, κάθε δικαίωμα ενισχύσεως που συνοδεύεται από επιλέξιμο εκτάριο γεννά δικαίωμα καταβολής του ποσού το οποίο καθορίζεται από το δικαίωμα ενισχύσεως. Συνεπώς, το ύψος της ενισχύσεως που χορηγείται στο πλαίσιο του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως αντιστοιχεί στο άθροισμα των μοναδιαίων αξιών των «ενεργών» δικαιωμάτων ενισχύσεως, δηλαδή των δικαιωμάτων που συνοδεύονται από επιλέξιμα εκτάρια. Επομένως, τυχόν σφάλμα ως προς τον καθορισμό των επιλέξιμων εκτάσεων επηρεάζει σε κάθε περίπτωση το ύψος της ενισχύσεως. Κατά συνέπεια, παρατυπία η οποία συνδέεται με το ΣΑΑ-ΣΓΠ και επηρεάζει τους ελέγχους επιλεξιμότητας των εκτάσεων που δηλώθηκαν μπορεί, δυνητικά, να επηρεάσει κάθε πληρωμή που πραγματοποιήθηκε.

68 Συνεπώς, εν προκειμένω, το σύνολο των πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στη Βόρεια Ιρλανδία στο πλαίσιο του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως αποτέλεσαν κίνδυνο για τα Ταμεία.

69 Όπως όμως ήδη εκτέθηκε στη σκέψη 57 ανωτέρω, κατά το έγγραφο VI/5330/97, το ποσοστό της διορθώσεως πρέπει να εφαρμοστεί στο μέρος της δαπάνης που εκτέθηκε σε κινδύνους, το οποίο αντιστοιχεί, εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη σκέψη 68 ανωτέρω, στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και 2009, στη Βόρεια Ιρλανδία.

70 Αφετέρου και εν πάση περιπτώσει, στο έγγραφο VI/5330/97 προβλέπεται επίσης ότι όταν οι ελλείψεις προκύπτουν από την αδυναμία του κράτους μέλους να εφαρμόσει το κατάλληλο σύστημα ελέγχου, τότε η διόρθωση πρέπει να εφαρμόζεται σε όλες τις δαπάνες τις οποίες αφορούσε το εν λόγω σύστημα ελέγχου (βλ. σκέψη 57 ανωτέρω) δηλαδή, εν προκειμένω, στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στη Βόρεια Ιρλανδία.

71 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ορθώς η Επιτροπή επέβαλε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στη Βόρεια Ιρλανδία.

72 Εξάλλου, το μέτρο της επιβολής κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 % στο σύνολο των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στη Βόρεια Ιρλανδία είναι κατάλληλο κατά μείζονα λόγο εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της σημασίας που έχει η ορθή διαχείριση του ΣΑΑ-ΣΓΠ. Συγκεκριμένα, η ταυτοποίηση των αγροτεμαχίων και ο έλεγχος της επιλεξιμότητας των εκτάσεων αποτελούν βασικό στοιχείο της ορθής εφαρμογής ενός συστήματος ενισχύσεων που συνδέεται με την έκταση. Ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ, όπως εν προκειμένω η ανακρίβεια των περιεχόμενων σε αυτό πληροφοριών, η οποία επηρεάζει τη διενέργεια τόσο των διοικητικών όσο και των επιτόπιων ελέγχων της επιλεξιμότητας των εκτάσεων που δηλώθηκαν, συνεπάγονται από μόνες τους ουσιαστικό κίνδυνο ζημίας για τον προϋπολογισμό της Ένωσης (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαn, απόφαση Ελλάδα κατά Επιτροπής, σκέψη 52 ανωτέρω, EU:C:2005:103, σκέψη 97).

73 Το συμπέρασμα που συνάγεται στη σκέψη 71 ανωτέρω δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα του Ηνωμένου Βασιλείου. Τα επιχειρήματα αυτά μπορούν να κατανεμηθούν σε τρεις ομάδες.

74 Κατ' αρχάς, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % πρέπει να εφαρμοστεί μόνο σε εκείνο το τμήμα των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της υπό κρίση περιόδου στη Βόρεια Ιρλανδία το οποίο, κατά την άποψή του, επηρεάστηκε από τις παρατυπίες, με αποτέλεσμα ο πραγματικός οικονομικός κίνδυνος να ανέρχεται σε 1,88 % κατ' ανώτατο όριο. Το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται συναφώς ότι το 80 % των σφαλμάτων που έγιναν κατά τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008 οφείλονταν σε σφάλματα που έγιναν το 2005 κατά την αρχική χορήγηση και τον υπολογισμό των δικαιωμάτων ενισχύσεως ως προς τις επιλέξιμες εκτάσεις. Ως εκ τούτου, όσον αφορά το 80 % των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία κατά την υπό εξέταση χρονική περίοδο, θα έπρεπε κατά βάση, λόγω του τρόπου

υπολογισμού των δικαιωμάτων ενισχύσεως τα οποία αποτελούνται από ένα ιστορικό στοιχείο και από ένα κατ' αποκοπήν στοιχείο, να ληφθεί υπόψη ότι μόνον το κατ' αποκοπήν στοιχείο επηρεάζεται από τον κίνδυνο για τα Ταμεία και όχι η ενίσχυση στο σύνολό της. Το κατ' αποκοπήν στοιχείο αντιστοιχεί όμως μόλις στο 22 %, περίπου, των συνολικών πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία.

75 Το επιχείρημα του Ηνωμένου Βασιλείου είναι, κατ' ουσίαν, ότι πρέπει να ισχύσει αναλογικά, στο επίπεδο των πληρωμών που πραγματοποιήθηκαν κατά τις υπό εξέταση περιόδους στη Βόρεια Ιρλανδία, ό,τι ισχύει ως προς τη σύνθεση της μοναδιαίας αξίας των δικαιωμάτων ενισχύσεως.

76 Ακόμη και αν υποτεθεί, όμως, ότι πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα σφάλματα σχετικά με τον καθορισμό των επιλέξιμων εκτάσεων, εφόσον ανατρέχουν στο 2005, επηρέασαν, όπως διατείνεται το Ηνωμένο Βασίλειο, μόνον το ένα από τα δύο συστατικά στοιχεία –ήτοι το κατ' αποκοπήν στοιχείο– του δικαιώματος ενισχύσεως όπως έχει οριστεί στο πλαίσιο του υβριδικού στατικού μοντέλου, τούο δεν αναιρεί το συμπέρασμα που εκτέθηκε στις σκέψεις 67 και 68 ανωτέρω, ήτοι ότι οι ελλείψεις τις οποίες εντόπισε η Επιτροπή στο ΣΑΑ-ΣΓΠ έχουν επηρεάσει δυνητικά κάθε πληρωμή που έχει πραγματοποιηθεί.

77 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 67 ανωτέρω, εφόσον το ύψος της ενισχύσεως αποτελείται από το άθροισμα των μοναδιαίων αξιών των ενεργών δικαιωμάτων ενισχύσεως, δηλαδή των δικαιωμάτων που συνοδεύονται από επιλέξιμα εκτάρια, τυχόν σφάλμα ως προς την επιλέξιμη έκταση επηρεάζει σε κάθε περίπτωση το ύψος της ενισχύσεως.

78 Εξάλλου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 56, 57 και 66 έως 70 ανωτέρω, σε περίπτωση παρατυπίας η οποία επηρεάζει βασικό έλεγχο, η Επιτροπή μπορεί να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % στο σύνολο των δαπανών που υπόκεινται στο μέτρο ελέγχου, χωρίς να χρειάζεται να προβεί για την εφαρμογή της διορθώσεως αυτής σε διάκριση με βάση ό,τι ισχύει για τη σύνθεση της μοναδιαίας αξίας των δικαιωμάτων ενισχύσεως.

79 Δεύτερον, το Ηνωμένο Βασίλειο επισήμανε, τόσο στα δικόγραφά του όσο και στην επ' ακροατηρίου συζήτηση απαντώντας σε ερώτηση που τέθηκε από το Γενικό Δικαστήριο, ότι η άποψη που διατυπώνεται στο πλαίσιο του παρόντος λόγου, ότι δηλαδή ο πραγματικός κίνδυνος ανέρχεται κατ' ανώτατο όριο σε 1,88 %, επί του συνόλου των σχετικών δαπανών, απορρέει από την εφαρμογή των άρθρων 51, 73 και 73α του κανονισμού 796/2004, όπως ερμηνεύθηκαν από το ίδιο στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου της προσφυγής. Δεδομένου ότι οι δύο λόγοι που προβλήθηκαν προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής συνδέονται στενά μεταξύ τους, θα πρέπει, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, να ληφθούν υπόψη κατά την εξέταση του παρόντος λόγου τα επιχειρήματα που παρουσιάζονται στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου σχετικά με τις ανωτέρω διατάξεις. Συγκεκριμένα, κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, ο πραγματικός κίνδυνος ανέρχεται στο άθροισμα των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των κυρώσεων που εφαρμόζονται σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική.

80 Χωρίς να απαιτείται κατά το παρόν στάδιο να εξεταστούν οι διατάξεις των άρθρων 51, 73 και 73α του κανονισμού 796/2004, πρέπει να διευκρινιστεί ότι τα επιχειρήματα που ανέπτυξε το Ηνωμένο Βασίλειο σχετικά με τις διατάξεις αυτές στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου, αφορούν τη μέθοδο υπολογισμού των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των κυρώσεων για δήλωση εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική, όπως εφαρμόζεται στην περίπτωση όπου αποκαλυφθεί ότι το 2005 είχε γίνει σφάλμα σχετικά με την επιλέξιμη έκταση, το οποίο επαναλήφθηκε στη συνέχεια. Το Ηνωμένο Βασίλειο επιχειρεί, κατ' ουσίαν να αποδείξει ότι η σχετική μέθοδος υπολογισμού που προτάθηκε από την Επιτροπή είναι εσφαλμένη.

81 Πρώτον, κατά το μέτρο που το Ηνωμένο Βασίλειο, στο πλαίσιο των επιχειρημάτων που συνοψίζονται στη σκέψη 79 ανωτέρω, υποστηρίζει ότι η μέθοδος υπολογισμού που προτάθηκε από την Επιτροπή επηρέασε πολύ σημαντικά το ανώτατο πιθανό επίπεδο οικονομικών απωλειών για τα Ταμεία, με αποτέλεσμα η Επιτροπή να υπερεκτιμήσει σοβαρά το επίπεδο των απωλειών, παρατηρείται, αφενός,

ότι τα επιχειρήματα αυτά αφορούν επικουρικούς ελέγχους τους οποίους η Επιτροπή θεώρησε ανεπαρκείς κατά την διοικητική διαδικασία. Επομένως, όπως τόνισε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ, ήτοι σε βασικό ελέγχο για τον οποίο επιβλήθηκε η δημοσιονομική διόρθωση ύψους 5 %, είναι διαφορετικές από τις ελλείψεις που διαπιστώθηκαν σε σχέση με τους επικουρικούς ελέγχους και εξετάζονται στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου.

82 Αφετέρου, δεν αμφισβητείται ότι, όσον αφορά τις ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ, η Επιτροπή επ' ουδενί στήριξε το ύψος της κατ' αποκοπήν διορθώσεως του 5 %, το οποίο απορρέει ευθέως από τις κατευθυντήρες γραμμές του εγγράφου VI/5330/97, σε κάποια εκτίμηση του συνολικού ύψους των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των εφαρμοστέων κυρώσεων σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική. Με άλλα λόγια, η επιλογή της Επιτροπής να ορίσει συντελεστή 5 % για την κατ' αποκοπήν διόρθωση δεν συνδέεται με τη διαφωνία των διαδίκων, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου, σχετικά με τη μέθοδο υπολογισμού των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των επιβλητέων κυρώσεων.

83 Επομένως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προκριθείσα από την Επιτροπή μέθοδος υπολογισμού των ανωτέρω, είναι εσφαλμένη, όπως διατείνεται το Ηνωμένο Βασίλειο στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου, τα σφάλματα αυτά, εν πάση περιπτώσει, δεν ασκούν επιρροή ως προς το ύψος της κατ' αποκοπήν διορθώσεως 5 % την οποία εφάρμοσε η Επιτροπή για τις ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ.

84 Δεύτερον, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αυτό που υποστηρίζει το Ηνωμένο Βασίλειο με τα επιχειρήματα που συνοψίστηκαν στη σκέψη 79 ανωτέρω είναι ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση, αλλά έπρεπε να προβεί σε εκτίμηση του πραγματικού κινδύνου, για τον λόγο ότι συντελεστής του πραγματικού κινδύνου για τα Ταμεία ανερχόταν το πολύ σε 1,88 %, ή ακόμη και αν υποτεθεί ότι το Ηνωμένο Βασίλειο προτίθεται να υποβάλει στο Γενικό Δικαστήριο μια εκτίμηση του πραγματικού κινδύνου, υπογραμμίζεται ότι, χωρίς να απαιτείται καν να κριθεί το ζήτημα αν και υπό ποιες συνθήκες επιτρέπεται το κράτος μέλος να υποβάλει κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας μια τέτοια εκτίμηση του κινδύνου για να αμφισβητήσει την εφαρμογή και το μέγεθος κατ' αποκοπήν διορθώσεως, η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

85 Στο πλαίσιο αυτό επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας η Επιτροπή δεν διέθετε καμία αξιόπιστη ανάλυση του πραγματικού οικονομικού κινδύνου στον οποίο εκτέθηκαν τα Ταμεία λόγω των ελλείψεων που αποκαλύφθηκαν στη Βόρεια Ιρλανδία για τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008, με αποτέλεσμα, όπως άλλωστε και η ίδια διευκρίνισε στα δικόγραφά της, να μην είναι σε θέση να εκτιμήσει τον πραγματικό κίνδυνο που διέτρεξαν τα Ταμεία.

86 Συγκεκριμένα, από τα στοιχεία της δικογραφίας και, ειδικότερα, από την επίσημη κοινοποίηση προκύπτει ότι η Επιτροπή απέρριψε την ανάλυση οικονομικού κινδύνου που παρουσίασε το Ηνωμένο Βασίλειο κατά τη διοικητική διαδικασία, με την αιτιολογία ότι η ανάλυση αυτή ήταν ανεπαρκής, κάτι που δεν αμφισβητεί το Ηνωμένο Βασίλειο.

87 Επίσης, στο στάδιο της παρούσας δίκης το Ηνωμένο Βασίλειο δεν ισχυρίστηκε καν ότι στηρίζεται σε κάποια αξιόπιστη οικονομική ανάλυση που παρουσιάστηκε κατά τη διοικητική διαδικασία.

88 Τέλος, στο μέτρο που το Ηνωμένο Βασίλειο παραπέμπει στην έκθεση αξιολόγησης κινδύνου για το καθεστώς ενιαίας ενισχύσεως στη Βόρεια Ιρλανδία ως προς το έτος υποβολής αιτήσεων 2009, η οποία υποβλήθηκε από το κράτος μέλος στην Επιτροπή και έγινε δεκτή από το θεσμικό όργανο στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της εκτελεστικής αποφάσεως 2013/124/ΕΕ της Επιτροπής, της 26ης Φεβρουαρίου 2013, για τον αποκλεισμό από τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα κράτη μέλη στο πλαίσιο του ΕΓΤΠΕ, τμήμα Εγγυήσεων, στο πλαίσιο του ΕΓΤΕ και στο πλαίσιο ΕΓΤΑΑ (ΕΕ L 67, σ. 20), υπογραμμίζεται ότι η εκτίμηση κινδύνου η οποία περιλαμβάνεται στην έκθεση αυτή στηρίζεται σε δείγμα αιτήσεων που υποβλήθηκαν για το έτος υποβολής αιτήσεων 2009. Επομένως, ακόμη και αν η εν λόγω έκθεση περιλαμβάνει ορισμό του οικονομικού κινδύνου ο οποίος έγινε δεκτός από την Επιτροπή, ο ορισμός

αυτός, όπως και η εκτίμηση του σχετικού οικονομικού κινδύνου, αφορούν μόνον το έτος υποβολής αιτήσεων 2009. Αντιθέτως, η εκτίμηση του οικονομικού κινδύνου για το έτος 2009 δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί εκτίμηση του οικονομικού κινδύνου που διέτρεξαν τα Ταμεία για τα έτη υποβολής αιτήσεων 2007 και 2008.

89 Δεύτερον, παρατηρείται ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο προς στήριξη του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ακόμη και αν εξετασθούν από κοινού, δεν αρκούν για να αποδειχθεί ότι ο συντελεστής του ανώτατου πραγματικού κινδύνου που διέτρεξαν τα Ταμεία είναι αδύνατο να υπερβαίνει το 1,88 %.

90 Συγκεκριμένα, αφενός, στο πλαίσιο του παρόντος λόγου, το Ηνωμένο Βασίλειο καταλήγει σε αυτό το ποσοστό εφαρμόζοντας στο τμήμα των δαπανών που θεωρεί ότι εκτέθηκαν σε κίνδυνο, τον συντελεστή της κατ' αποκοπήν διορθώσεως τον οποίο δέχτηκε η Επιτροπή. Με άλλα λόγια, αυτός ο συντελεστής του προβαλλόμενου ως ανώτατου πραγματικού κινδύνου στηρίζεται σε έναν κατ' αποκοπήν συντελεστή, εφαρμοζόμενο επί μιας μειωμένης βάσεως υπολογισμού βάσει επιχειρημάτων που έχουν ήδη απορριφθεί. Ο πραγματικός όμως κίνδυνος είναι αδύνατο να υπολογιστεί με μια τέτοια μέθοδο, στηριζόμενη σε κατ' αποκοπήν συντελεστή.

91 Αφετέρου, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι αυτός ο συντελεστής 1,88 %, όπως υπολογίστηκε βάσει κατ' αποκοπήν διορθώσεως στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, προκύπτει από την εφαρμογή, σύμφωνα με την ερμηνεία που εκτέθηκε στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου, των διατάξεων των άρθρων 51, 71 και 73α του κανονισμού 796/2004. Το Ηνωμένο Βασίλειο δεν απέδειξε, όμως, σε καμία περίπτωση ότι ο προβαλλόμενος συντελεστής 1,88 % όντως αντιστοιχούσε στις πραγματικές απώλειες που υπέστησαν τα Ταμεία λόγω των ελλείψεων τις οποίες διαπίστωσε η Επιτροπή, ούτε ότι ο συντελεστής 5 % που εφάρμοσε η Επιτροπή υπερεκτιμούσε τον πραγματικό κίνδυνο. Συγκεκριμένα, ακόμη και αν υποτεθεί ότι επιτρέπεται να προβάλει κατά το στάδιο της ένδικης διαδικασίας μια εκτίμηση του πραγματικού κινδύνου, το Ηνωμένο Βασίλειο δεν προσκόμισε καμία ποσοτική ανάλυση που θα επέτρεπε στο Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι, εφαρμόζοντας την προτεινόμενη από το συγκεκριμένο κράτος μέλος μέθοδο υπολογισμού των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των επιβλητέων κυρώσεων σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική, ο οικονομικός κίνδυνος, τον οποίο αυτό ορίζει ως το άθροισμα των αχρεωστήτως καταβληθέντων και των εφαρμοστέων κυρώσεων, δεν θα μπορούσε να υπερβαίνει κατ' ανώτατο όριο το 1,88 % του συνόλου των επίμαχων δαπανών ή ότι είναι κατώτερο του ποσοστού του 5 % το οποίο εφάρμοσε η Επιτροπή.

92 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμα τα επιχειρήματα του Ηνωμένου Βασιλείου σχετικά με τις διατάξεις των άρθρων 51, 73 και 73α του κανονισμού 796/2004, τα επιχειρήματα αυτά δεν αρκούν για να αποδειχθεί, όπως απαιτεί η προαναφερθείσα στη σκέψη 53 ανωτέρω νομολογία, ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη ως προς τις οικονομικές συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από τις ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ.

93 Επίσης, ακόμη και αν υποτεθεί ότι βασίμως το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι στο 80 % των περιπτώσεων μόνο το κατ' αποκοπήν στοιχείο κάθε δικαιώματος ενισχύσεως μπορούσε να προκαλέσει κίνδυνο απωλειών για τα Ταμεία, και ότι είναι σωστή η δική του μέθοδος υπολογισμού η οποία στηρίζεται στα αχρεωστήτως καταβληθέντα ποσά και στις κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική, εντούτοις το πραγματικό επίπεδο των παράτυπων δαπανών δεν θα ήταν δυνατό να καθοριστεί με την απαιτούμενη ακρίβεια, οπότε η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % επί του συνόλου των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν και υποβλήθηκαν στον ελλιπή έλεγχο, σύμφωνα με το έγγραφο VI/5330/97 (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογίαη, απόφαση της 25ης Ιουλίου 2006, Βέλγιο κατά Επιτροπής, T-221/04, EU:T:2006:223, σκέψεις 91 και 92).

94 Τρίτον, το Ηνωμένο Βασίλειο παρατήρησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι η Επιτροπή μπορούσε εν προκειμένω να επιβάλει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 %, δεδομένου ότι ο οικονομικός κίνδυνος ήταν περιορισμένος.

95 Ως προς το ζήτημα αυτό υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι, όπως προκύπτει από τις διατάξεις του άρθρου 44, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σε συνδυασμό με τις διατάξεις του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας της 2ας Μαΐου 1991, το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης πρέπει να αναφέρει το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών, ενώ απαγορεύεται η προβολή νέων ισχυρισμών κατά τη διάρκεια της δίκης, εκτός και αν οι ισχυρισμοί αυτοί στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκυψαν κατά τη διαδικασία. Ωστόσο, πρέπει να κρίνεται παραδεκτός ο ισχυρισμός ο οποίος αποτελεί ανάπτυξη άλλου ισχυρισμού που έχει προβληθεί προηγουμένως, άμεσα ή έμμεσα, με το εισαγωγικό δικόγραφο της δίκης, και συνδέεται στενά με τον άλλο αυτόν ισχυρισμό (διάταξη της 13ης Νοεμβρίου 2001, Dürbeck κατά Επιτροπής, C-430/00 P, Συλλογή, EU:C:2001:607, σκέψη 17, και απόφαση της 11ης Ιουλίου 2013, Ziegler κατά Επιτροπής, C-439/11 P, Συλλογή, EU:C:2013:513, σκέψη 46). Ανάλογη λύση επιβάλλεται όταν πρόκειται για αιτίαση προβαλλόμενη προς στήριξη ισχυρισμού (αποφάσεις της 21ης Μαρτίου 2002, Joynson κατά Επιτροπής, T-231/99, Συλλογή, EU:T:2002:84, σκέψη 156, και της 12ης Δεκεμβρίου 2012, Novácke chemické závody κατά Επιτροπής, T-352/09, Συλλογή, EU:T:2012:673, σκέψη 168· βλ., επίσης, υπ' αυτή την έννοια, διάταξη της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, Alcon κατά ΓΕΕΑ, C-481/08 P, EU:C:2009:579, σκέψη 17).

96 Πάντως, εν προκειμένω, αφενός, η αιτίαση που προβλήθηκε για πρώτη φορά κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δηλαδή ότι η Επιτροπή μπορούσε να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 %, δεν συνδέεται με τα επιχειρήματα τα οποία είχε προβάλει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικόγραφά του. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο του υπό εξέταση λόγου, το Ηνωμένο Βασίλειο εκκινεί, όπως συνάγεται από τα δικόγραφά του και όπως το ίδιο αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, από την παραδοχή ότι η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % είναι, κατ' αρχήν, κατάλληλη για την περίπτωση ελλείψεων που επηρεάζουν βασικό έλεγχο, υπό την επιφύλαξη όμως, κατά το ίδιο κράτος μέλος, η διόρθωση αυτή να εφαρμόζεται μόνο στο τμήμα των δαπανών οι οποίες προκάλεσαν τον κίνδυνο για τα Ταμεία (βλ. σκέψη 65 ανωτέρω). Η αιτίαση όμως ότι η Επιτροπή μπορούσε να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 % αμφισβητεί εμμέσως την ανωτέρω παραδοχή, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να θεωρηθεί ότι αποτελεί ανάπτυξη του πρώτου λόγου που προέβαλε το Ηνωμένο Βασίλειο.

97 Αφετέρου, παρατηρείται ότι το Ηνωμένο Βασίλειο δεν προβάλλει κανένα νέο νομικό ή πραγματικό στοιχείο που θα δικαιολογούσε την καθυστερημένη προβολή της αιτιάσεως αυτής.

98 Επομένως, η αιτίαση ότι η Επιτροπή μπορούσε να εφαρμόσει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 % για τις ελλείψεις στους βασικούς ελέγχους πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

99 Δεύτερον, και εν πάση περιπτώσει, η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη. Επ' αυτού αρκεί να υπενθυμιστεί ότι, βάσει του εγγράφου VI/5330/97, η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 % εφαρμόζεται όταν ένα κράτος μέλος έχει πραγματοποιήσει επαρκώς τους βασικούς ελέγχους, αλλά απέτυχε πλήρως να εφαρμόσει έναν ή περισσότερους από τους επικουρικούς ελέγχους, τούτο δε λόγω του περιορισμένου κινδύνου απωλειών για τα Ταμεία και της μικρότερης σοβαρότητας της παραβάσεως (απόφαση Βέλγιο κατά Επιτροπής, σκέψη 93 ανωτέρω, EU:T:2006:223, σκέψη 82). Επιπλέον, από το έγγραφο VI/5330/97 προκύπτει ότι η Επιτροπή μπορεί, σε περίπτωση ελλείψεως που αφορά βασικό έλεγχο, να επιβάλει κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % (βλ. σκέψεις 56 και 64 ανωτέρω), όπως και ορθώς έπραξε στην προκειμένη περίπτωση.

100 Υπό το πρίσμα των ανωτέρω ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο και περί τα πράγματα ως προς τις ελλείψεις στους επικουρικούς ελέγχους

101 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος στηρίζεται σε πλάνη περί το δίκαιο και σε πλάνη περί τα πράγματα σχετικά με τη διαπίστωση ελλείψεων στους επικουρικούς ελέγχους, το Ηνωμένο Βασίλειο βάλλει κατά της κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 2 %. Ο λόγος αυτός αποτελείται από πέντε αιτιάσεις από τις οποίες η πρώτη αφορά την αναδρομική επανεκτίμηση της αξίας των δικαιωμάτων ενισχύσεως, η δεύτερη τη συνεκτίμηση, κατά τον νέο υπολογισμό των δικαιωμάτων ενισχύσεως, των διαφορών των εκτάσεων που λαμβάνουν πριμοδότηση για ζώα, η τρίτη την ανάκτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων, η τέταρτη τις μειώσεις και τους αποκλεισμούς που επιβάλλονται σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική και η πέμπτη και την εκ προθέσεως δήλωση εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική.

102 Η Επιτροπή υποστηρίζει, κατά βάση, ότι ο λόγος αυτός είναι αλυσιτελής, επικουρικώς δε ότι είναι, εν πάση περιπτώσει, είναι αβάσιμος.

103 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς το λυσιτελές του δεύτερου λόγου ακυρώσεως.

104 Ως προς το ζήτημα αυτό επισημαίνεται ότι από το παράρτημα 2 του εγγράφου VI/5330/97 προκύπτει ότι όταν εντοπίζονται αρκετές ελλείψεις στο ίδιο σύστημα, οι κατ' αποκοπήν διορθώσεις δεν είναι σωρευτικές και λαμβάνεται υπόψη η σοβαρότερη έλλειψη ως ένδειξη των κινδύνων που παρουσιάζει το σύστημα ελέγχου στο σύνολό του (αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2011, Λουξεμβούργο κατά Επιτροπής, T-232/08, EU:T:2011:751, σκέψη 72, και της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, Πολωνία κατά Επιτροπής, T-486/09, EU:T:2013:465, σκέψη 147).

105 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή επισήμανε ελλείψεις που επηρέαζαν, κατ' αρχάς, το ΣΑΑ-ΣΓΠ, δεύτερον, τους επιτόπιους ελέγχους και, τρίτον, την εφαρμογή των κανόνων σχετικά με τις κυρώσεις, την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων και τη μη συμμόρφωση εκ προθέσεως. Η Επιτροπή επισήμανε ότι οι δύο πρώτες ελλείψεις, που αφορούν βασικούς ελέγχους, επέτασσαν την εφαρμογή δημοσιονομικών διορθώσεων ύψους 5 %, ενώ η τελευταία, που αφορά επικουρικό έλεγχο, δικαιολογούσε μόνο δημοσιονομική διόρθωση ύψους 2 %. Κατ' εφαρμογήν, όμως,του κανόνα βάσει του οποίου οι κατ' αποκοπήν διορθώσεις δεν είναι σωρευτικές, η Επιτροπή επέβαλε κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % για τις ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ, διευκρινίζοντας ότι η διόρθωση αυτή κάλυπτε και τις λοιπές ελλείψεις που είχαν διαπιστωθεί.

106 Επομένως, στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή δεν εφάρμοσε ειδική κατ' αποκοπήν διόρθωση για τις ελλείψεις που αφορούν την εφαρμογή των κυρώσεων, την ανάκτηση αχρεωστήτως καταβληθέντων και τη μη συμμόρφωση εκ προθέσεως.

107 Το Ηνωμένο Βασίλειο, όπως προκύπτει από την ανάλυση του πρώτου λόγου ακυρώσεως, δεν απέδειξε ότι η επιβολή κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 % για ελλείψεις στο ΣΑΑ-ΣΓΠ ήταν εσφαλμένη, επομένως ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις της 27ης Οκτωβρίου 2005, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-175/03, EU:C:2005:643, σκέψη 65· Λουξεμβούργο κατά Επιτροπής, σκέψη 104 ανωτέρω, EU:T:2011:751, σκέψεις 75 και 76, και Πολωνία κατά Επιτροπής, σκέψη 104 ανωτέρω, EU:T:2013:465, σκέψεις 146 και 157).

108 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα του Ηνωμένου Βασιλείου ότι, κατ' ουσίαν, με τον υπό εξέταση λόγο δεν αμφισβητείται η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 2 %, αλλά η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 %, που επιβλήθηκε λόγω ελλείψεων στο ΣΑΑ-ΣΓΠ. Κατά το Ηνωμένο Βασίλειο, η ορθότητα του επιχειρήματος που εκτέθηκε στο πλαίσιο του πρώτου λόγου, ότι δηλαδή ο ανώτατος πραγματικός κίνδυνος για τα Ταμεία ήταν της τάξεως του 1,88 % «απορρέει από την εφαρμογή των διατάξεων σχετικά με τον αναδρομικό υπολογισμό εκ νέου των δικαιωμάτων

ενισχύσεως, την ανάκτηση των αχρεωστήτως καταβληθέντων και τις κυρώσεις», στις οποίες ακριβώς αναφέρονται η πρώτη, η τρίτη και η τέταρτη αιτίαση που προβάλλονται προς στήριξη του παρόντος λόγου.

109 Ως προς το ζήτημα αυτό, πέραν του ότι στα δικόγραφά του το Ηνωμένο Βασίλειο με τον παρόντα λόγο στρέφεται άλλοτε κατά της κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 % που εφάρμοσε η Επιτροπή και άλλοτε κατά της διορθώσεως ύψους 2 %, η οποία θεωρήθηκε από την Επιτροπή ότι ενσωματώνεται στην πρώτη, με αποτέλεσμα το αντικείμενο του υπό εξέταση λόγου να μην είναι απολύτως σαφές, αρκεί η παρατήρηση ότι έχει ήδη επισημανθεί στις σκέψεις 81 έως 83 ανωτέρω ότι η κατ' αποκοπήν διόρθωση ύψους 5 % επελέγη από την Επιτροπή για λόγους που δεν συνδέονται με τη μέθοδο υπολογισμού των αχρεωστήτως καταβληθέντων ποσών και των κυρώσεων που επιβάλλονται σε περίπτωση δηλώσεως εκτάσεως μεγαλύτερης από την πραγματική ενδεχομένως και μετά από την αναδρομική επανεκτίμηση των δικαιωμάτων ενισχύσεως. Επομένως, τα επιχειρήματα που στηρίζονται στη μέθοδο αυτή είναι αλυσιτελή σε σχέση με την προσβολή της κατ' αποκοπήν διορθώσεως ύψους 5 %.

110 Σε κάθε περίπτωση, από τις σκέψεις 85 έως 96 ανωτέρω προκύπτει ότι τα επιχειρήματα αυτά, ακόμη και αν υποτεθεί ότι είναι βάσιμα, δεν αρκούν για να αποδειχθεί ότι το ανώτατο επίπεδο πραγματικών απωλειών που υπέστησαν τα Ταμεία δεν μπορεί να υπερβαίνει το 1,88 % των δαπανών που πραγματοποιήθηκαν το 2008 και το 2009 στο πλαίσιο του καθεστώτος ενιαίας ενισχύσεως στη Βόρεια Ιρλανδία.

111 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

112 Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

113 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Ηνωμένο Βασίλειο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικαστικά του έξοδα και τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Σεπτεμβρίου 2015.

(υπογραφές)